

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas privalo patikrinti:

- ar nacionalinio leidžiamų laikyti žinduolių sąrašo įtvirtinimas ir vėlesni jo pakeitimai grindžiami objektyviais ir nediskriminaciniais kriterijais,
- ar yra numatyta procedūra, kuri leidžia suinteresuotiesiems asmenims pasiekti, kad žinduolių rūšys būtų įrašytos į šį sąrašą; ar ji lengvai prieinama, gali būti atlikta per protingą terminą ir, jei atsižvelgiant į sąrašą, ar tai gali būti užginčyta teismine tvarka,
- ar prašymai žinduolių rūši įrašyti į minėtą sąrašą arba taikyti individualią išimtį jame nenurodytų rūšių egzempliorių laikymo atžvilgiu kompetentingų valdžios institucijų gali būti atmestas, tik jei šios rūšies egzempliorių laikymas kelia realią riziką minėtų interesų ir reikalavimų apsaugai, ir
- ar keliamos sąlygos tame pačiame sąraše nenumatytų žinduolių rūšių egzempliorių laikymui, kaip antai numatytos 1986 m. rugpjūčio 14 d. Gyvūnų apsaugos ir gerovės įstatymo, iš dalies pakeisto 1995 m. gegužės 4 d. Įstatymu, 3a straipsnio 2 dalies 3 punkto b papunktyje ir 6 punkte, yra objektyviai pateisinamos ir neviršija to, kas būtina siekiant užtikrinti galutinį viso nacionalinės teisės akto siekiamą tikslą.

(¹) OL C 155, 2007 7 7.

2008 m. birželio 19 d. Teisingumo Teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimas byloje Europos Bendrijų Komisija prieš Prancūzijos Respubliką

(Byla C-220/07) (¹)

(Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas — Direktyva 2002/22/EB — Elektroniniai ryšiai — Įmonių, įpareigotų užtikrinti universaliųjų paslaugų teikimą, paskyrimas — Neteisingas perkėlimas)

(2008/C 209/16)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama J.-P. Keppen ir M. Shotter

Atsakovė: Prancūzijos Respublika, atstovaujama G. de Bergues ir B. Messmer

Dalykas

Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas — Neteisingas 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų direktyva) (OL L 108, 2002, p. 51), 8, 12 ir 13 straipsnių perkėlimas — Pareiga taikyti veiksmingą, objektyvų, skaidrų ir nediskriminacinį mechanizmą paskiriant įmones, įpareigotas užtikrinti universaliųjų paslaugų teikimą — Nacionalinės teisės aktai, a priori pašalinantys tuos ūkio subjektus, kurie negali užtikrinti universaliųjų paslaugų teikimo visoje nacionalinėje teritorijoje

Rezoliucinė dalis

1. Perkeldama į nacionalinę teisę nuostatas dėl universaliųjų paslaugų teikimą užtikrinančių įmonių paskyrimo Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų direktyva), 8 straipsnio 2 dalį, 12 ir 13 straipsnius bei jos IV priedą.

2. Priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

(¹) OL C 211, 2007 9 8.

2008 m. birželio 24 d. Teisingumo Teismo (aštuntoji kolegija) sprendimas byloje Europos Bendrijų Komisija prieš Liuksemburgo Didžiąją Hercogystę

(Byla C-272/07) (¹)

(Viešieji pirkimai — Direktyva 2004/18/EB — Viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo — Neperkėlimas per nustatytą terminą)

(2008/C 209/17)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama B. Stromsky ir D. Kukovec

Atsakovė: Liuksemburgo Didžioji Hercogystė, atstovaujama C. Schiltz

Dalykas

Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas — Nuostatų, būtinų įgyvendinti 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo (OL L 134, p. 114), nepriėmimas per nustatytą terminą

Rezoliucinė dalis

1. Nepriėmusi 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo įgyvendinančių įstatymų ir kitų teisės aktų, Liuksemburgo Didžioji Hercogystė neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą.
2. Liuksemburgo Didžioji Hercogystė bylinėjimosi išlaidas.

(¹) OL C 211, 2007 9 8.

2008 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo (ketvirtoji kolegija) nutartis byloje (High Court of Justice (Chancery Division) (Jungtinė Karalystė) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation prieš Commissioners of Inland Revenue

(Byla C-201/05) (¹)

(Procedūros reglamento 104 straipsnio 3 dalies pirmoji pastraipa — Įsisteigimo laisvė — Laisvas kapitalo judėjimas — Tiesioginiai mokesčiai — Pelno mokestis — Bendrovės ne rezidentės bendrovei rezidentei už akcijas išmokėti dividendai — Kontroliuojamų užsienio bendrovių (KUB) taisyklės — Su trečiąja šalimi susijusi situacija — Mokesčių administratoriui pareikštų ieškinių kvalifikavimas — Valstybės narės atsakomybė už Bendrijos teisės pažeidimą)

(2008/C 209/18)

Proceso kalba: anglų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

High Court of Justice (Chancery Division)

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

Atsakovė: Commissioners of Inland Revenue

Dalykas

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — High Court of Justice (Chancery Division) — EB 43, 49 ir 56 straipsnių aiškinimas — Nacionalinės mokesčių teisės aktai — Pelno mokestis — Atleidimas nuo mokesčio — Dividendai, kuriuos kitos bendrovės išmokėjo nacionalinėje teritorijoje įsteigta bendrovei — Skirtinga situacija, atsižvelgiant į valstybę, kurioje įsteigtos kitos bendrovės

Rezoliucinė dalis

1. EB 43 straipsnį reikia aiškinti kaip nedraudžiantį valstybės narės teisės aktų, pagal kuriuos bendrovės rezidentės iš kitos bendrovės rezidentės gaunami dividendai neapmokestinami pelno mokesčiu, o bendrovės rezidentės iš bendrovės ne rezidentės, kurios kapitalo dalis, leidžianti daryti aiškią įtaką šios bendrovės ne rezidentės sprendimams ir nulemti jos veiklą, priklauso minėtai bendrovei rezidentei, gauti dividendai apmokestinami šiuo pelno mokesčiu, kartu suteikiant mokesčio kreditą už dividendus išmokėjusios bendrovės rezidavimo valstybėje faktiškai sumokėtą mokesį, jeigu užsienio kilmės dividendams taikomas apmokestinimo tarifas neviršija nacionalinės kilmės dividendams taikomo apmokestinimo tarifo, o mokesčio kreditas yra bent jau lygus dividendus išmokėjusios bendrovės valstybėje narėje sumokėtai sumai, neviršijant dividendus gavusios bendrovės valstybėje narėje taikomo mokesčio sumos.

EB 56 straipsnį reikia aiškinti kaip nedraudžiantį valstybės narės teisės aktus, pagal kuriuos bendrovės rezidentės iš kitos bendrovės rezidentės gaunami dividendai neapmokestinami pelno mokesčiu, o bendrovės rezidentės iš bendrovės ne rezidentės, kurios ne mažiau kaip 10 % balsavimo teisių priklauso bendrovei rezidentei, gauti dividendai apmokestinami šiuo pelno mokesčiu, kartu suteikiant mokesčio kreditą už dividendus išmokėjusios bendrovės rezidavimo valstybėje faktiškai sumokėtą mokesį, jeigu užsienio kilmės dividendams taikomas apmokestinimo tarifas neviršija nacionalinės kilmės dividendams taikomo apmokestinimo tarifo, o mokesčio kreditas yra bent jau lygus dividendus išmokėjusios bendrovės valstybėje narėje sumokėtai sumai, neviršijant dividendus gavusios bendrovės valstybėje narėje taikomo mokesčio sumos.

Be to, EB 56 straipsnį reikia aiškinti kaip draudžiantį valstybės narės teisės aktus, pagal kuriuos bendrovės rezidentės iš kitos bendrovės rezidentės gaunami dividendai neapmokestinami pelno mokesčiu, o bendrovės rezidentės iš bendrovės ne rezidentės, kurios mažiau kaip 10 % balsavimo teisių priklauso bendrovei rezidentei, gauti dividendai apmokestinami šiuo pelno mokesčiu, bendrovei rezidentei nesuteikiant mokesčio kredito už dividendus išmokėjusios bendrovės savo rezidavimo valstybėje faktiškai sumokėtą mokesį.